

den Ære at være korresponderende Medlem af *The Royal Geographical Society* i London.

Til sin sidste Stund vedblev Admiral Irminger at

studere i sine kjære geografiske Værker, og faa Mænd her i Landet have vel havt en varmere Interesse for det geografiske Studium end han.

Mindre Meddelelser.

Vinteren i Grønland 1887—88. Da det er saa vanskeligt at paavise Lovene for Vejrliget, er det naturligt, at der herom fra gammel Tid gives mange Regler, der ganske vist ikke kunne gjøre Fordring paa Tiltro, saa længe de savne al Støtte i Videnskaben. Blandt disse gamle Ud-sagn findes ogsaa dette, at naar Vinteren er stræng over Skandinavien, er den mild i Grønland, og omvendt. Hvorfor? ja, herpaa kan der sikkert nok ikke gives noget Svar, og det har forsaavidt kun Kuriositetens Interesse, at den nævnte Regel i mærkelig Grad har slaaet til i sidste Vinter.

Som det vil erindres, udmærkede sidste Vinter sig i Skandinavien ved sin Strængthed: vedvarende og stærk Kulde, og Snefald i saa store Masser, at man i en længere Aarrække ikke havde seet noget lignende. Ifølge de fra Grønland i forrige Maaned modtagne Efterretninger havde derimod Vinteren været usædvanlig mild og som Følge deraf særlig mærkelig ved sine heftige Storme. Ved den sydligste Koloni, Julianehaab, blev Snedslaget ofte afløst af stærkt Regnvejr, saa at man i Vinterens Løb jævnlig havde helt snefrit Land. Ved Kolonien Godthaab indtraf ved Juletid et stærkt Tøbrud, saa at Sneen smeltede paa Fjældene, og Elvene svulmede op som ved Foraars-tid; et lignende Tøbrud indtraf omkring den 1ste Februar paa den Tid, da Godthaab ellers har sin strængeste Vinter. I Nordgrønland slaaer Vinterkulden som Regel Bro over Sundene, og Samfærdselen med Kolonien foregaar livlig ved Hjælp af Hundeslæder; endog mellem Godhavn og Egedesminde, hvor Discobugten paa en Strækning af omtr. otte Mil aabner sig ud imod Havet, plejer Isen i den egentlige Vinter at ligge fast nok til Slædekjørsel; men i Aar var der aabent Vand overalt. I Februar Maaned hvert Aar føres Posten med Slæde fra den nordligste Koloni Upernivik syd paa til Kolonien Egedesminde i en Strækning af heved 150 Mil; men, medens vi her i Danmark i Foraaret maatte bruge Slæder for at bringe Posten over Vandet, maatte man i Grønland spænde Slædehundene fra og benytte den lette Skindbaad, Kajaken, til at føre Posten frem. Ogsaa Grønlands sibiriske Gjæst, Storisen, har ladet sig paavirke af de abnorme Vejrforhold; Dampskibet „Fox“, der besejler Kryolitbrudet ved Ivigtut, og Skrubarkskibet

„Hvidbjørnen“, der besejlede Sydgrønlands nordligste Kolonier, kom ind og ud af Havnen uden at se Storisen; først da „Hvidbjørnen“ i Juni passerede Kap Farvel, mødte den Storisen i store Masser.

Som man vil se, har altsaa den gamle Regel slaaet godt til: stræng Vinter herhjemme og mild Vinter i Grønland. Men man maa derfor ikke tro, at Grønlænderne, medens vi have klaget over den strænge Kulde og over Standsning af Handel og Skibsfart, have havt Grund til at glæde sig over deres Lands milde Vejrlig. Tværtimod, her have vi delt fælles Skæbne, thi navnlig for Nordgrønland er en mild Vinter ensbetydende med slet Erhverv og den deraf følgende haarde Kamp for Udkommet. Selv om vi derfor ville stole paa den oftnævnte Regel om den modsatte Beskaffenhed af Skandinavien og Grønlands Vinter, kunne vi trostigt ønske, at Vinteren maa blive blid for os; lad den saa ogsaa blive stræng i Grønland; Landets Beboere ville ikke føle Kulden, men ville glæde sig over deres gode Erhverv.

Gaver til Selskabet. Den bekendte svenske Afrika-rejsende, *Baron v. Schwerin*, som er et af Selskabets korresponderende Medlemmer, har for kort Tid siden skjenket dette en smuk Samling etnografiske Gjenstande fra forskellige af de Egne, han har berejst paa sine omfattende Rejser i Afrika. Denne Samling, der i Vinter har været udstillet paa et Møde i Selskabet, hvor Baron v. Schwerin holdt et Foredrag om sine Rejser i Kongoegnene, omfatter væsentlig forskellige Vaaben, hvoriblandt Buer og Pile fra Kassaegnene — den sydlige Del af Kongobækkenet —; en saakaldet Aruvimisabel, et Vaaben, der bruges i Egnene mellem Nilen og Kongofloden; en meget smuk, stor Elfenbensstøder fra Egnen ved Stanley Falls i Hjærtet af Afrika; en sindrig indrettet „Harpun“ til Jagt paa større Landdyr, saasom Vildsvin, store Antiloper o. s. v.

Samtidig har Baron v. Schwerin skjenket Selskabet en Del Konkyllier fra de portugisiske Besiddelser i det syd-vestlige Afrika.

Af Fru Konferentsraadinde *David* har Selskabet modtaget en interessant Samling store Fotografier fra de nedre Donauegne.

Tilføjelse til Ingeniør C. G. Bruuns Artikel.

Efter Ordet „Rejseberetning“ Side 148 Linie 29 f. o., tilføjes som Anmærkning:

„De lejlighedsvisse Hentydninger til Skotland i Beskrivelsen formenes ligesom Scovia i Kaartet at være den yngre Zeno's Opfattelse“.